

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἔγγραφονταί εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλούμενα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί δύνανται αἱ ἐν τῇ ξένη Ἑλληνίδες; — Κλεονίκη Γενναδίου.
Προτομή Γεωργίου Κάνιγκος. Τὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ (ἀνάγνωσμα
βασιλείσσης τῆς Ῥουμανίας). — Ἡ γραῖα (ὑπὸ δὸς Ἀθηνᾶς Σιγα-
νοῦ). — Ἡ Ποικιλτικὴ Β'. — Σχολή τῆς Κυριακῆς. — Ἐκκλη-
σιαστικοὶ λόγοι. — Ὑγιεινὴ τῆς ἐπιδερμίδος. — Ἀλληλογραφία. —
Συμβουλή. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΙ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΑΙ ΕΝ Τῇ ΞΕΝῇ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ;

Ὡς ἡ μικρὰ καὶ χαρίεσσα χελιδὼν προσκολλᾶται πρὸς
τὴν γῆν, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὡς κατὰ τὴν χειμερινὴν ἀποδημίαν
τῆς ἐν χώραις θερμότεραις ἀναμνησθεῖται μετ' ἀγάπης τῆς
γλυκείας αὐτῆς πατρίδος, καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν τοῦ χειμῶνος
πάροδον τὸ μελωδικὸν τερτίσιμά της ἀναγγέλλει ἡμῖν τὴν
τῆς χαροπῆς πατριώτιδος ἀφιξίν, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ὄφειλε νὰ
διαμένῃ πιστὴ πρὸς τὰ πάτρια καὶ τὴν πατρίδα, ὅσον μακρὰν
καὶ ἂν ἡ τύχη ἐπέβαλεν αὐτῇ τὴν τῆς ἰδίας φωλεᾶς ἰδρυσίν.

Ἄνθρωπος κοσμοπολίτης, ἄνθρωπος φιλόπατρις ἔστω, δύναται νὰ
ἐννοηθῇ. Ὁ ὅλως ἐξωτερικὸς αὐτοῦ βίος, ὁ μετὰ ξένων διαρ-
κῆς συγχρωτισμὸς, τὰ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν τῇ ξένη πρὸς
τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ιδιότητα συγκρουόμενα ἐμπορικὰ συμφ-
ροντα, αἱ μετὰ ξένων γυναικῶν παροδικαί, ἔστω, πλὴν φυσικ-
καὶ τῆς καρδίας του συμπάθειαι συντελοῦσι βαθμηδὸν καὶ
κατ' ὀλίγον εἰς τὸ νὰ ἀποσπῶσιν ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ θερ-
μὸν ἐκεῖνο καὶ διάπυρον αἶσθημα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα
ἀγάπης.

Καίτοι δὲ τόσας ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ἔχει ὑπὲρ
ἑαυτοῦ ὁ ἄνθρωπος, σπανιώτατα ἔν τούτοις συμβαίνει νὰ παραβῇ
οὗτος τὸ ἠθικὸν ἐκεῖνο συμβόλαιον, ὅπερ ἄνευ ἄλλων μαρτύ-
ρων πλὴν τῆς συνειδήσεως συνάπτεται μεταξὺ τῆς καρδίας
του καὶ τῆς μητρὸς πατρίδος.

Ὅπου δὴποτε τῆς ἐλληνικῆς πρωτεύουστος στρέψῃ τις τὸ

βλέμμα ἀπαντὰ ψηλαφῆτὰ γιγάντια μνημεῖα τῆς ἀγάπης
καὶ λατρίας τῶν ξενιτευμένων υἱῶν τῆς πατρίδος πρὸς τὴν
μεγάλῃν μητέρα των. Εἰς οἶαν δὴποτε δυσχερῆ τοῦ ἔθνους
στιγμὴν ἡ πατρίς ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀρωγὴν των, οἱ Παρίαί
οὔτοι, οἱ μὴ θερμανθέντες ποτὲ ὑπὸ τοῦ ζωογόνου ἡλίου
τῆς πατρικῆς γῆς, οἱ ἀντὶ νυχθημέρου ἰδρωτὸς ἀποκτῆσαντες
περιουσίαν τινά, ἀνοίγουσι προθυμοὶ τὸ βαλλάντιόν των πρὸς
ὑποστήριξιν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, πρὸς ἐδραίωσιν τῆς
ἐθνικῆς τιμῆς. Σπανίως ἀπαντᾶτε Ἑλληνα γεννηθέντα καὶ
ἀνατραφέντα ἐν τῇ ξένη, ἀγνοοῦντα ὅμως τὴν γλῶσσάν του.

Τὸ αὐτὸ δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν διὰ τὰς ἐν
τῇ ξένη γυναῖκας. Καίτοι ἡ ἐνέργεια αὐτῶν οὐδέποτε σχεδὸν
ἐπεκτείνεται πέρα τῶν ὁρίων τοῦ οἴκου, καίτοι ἐν αὐτῷ
ὑπάρχει ἀνεξάντητος ὡς ἐκ τῆς συναφοῦς τῆ ἀνθρωπίνῃ φύσει
συνηθείας, ὁ τύπος πάντων τῶν πατριῶν ἡθῶν, ἐθίμων καὶ
παροδόσεων, καίτοι ἡ ἔστιά εἶναι ἡ ἱερὰ κιβωτός, ἐν ἣ ὄφειλε
νὰ διατηρῆται ἀλώβητος καὶ ὀσημεῖραι ἀναζωογονῆται ἢ πρὸς
τὴν πατρίδα καὶ τὰ πάτρια ἀγάπη, οὐχ ἔττον ἡ Ἑλληνὶς
γυνὴ κατῶρθεν μέχρι τοῦδε καθ' ὅλως παράδοξον τρόπον νὰ
λησμονῇ τὴν πατρίδα καὶ ἐθνικότητά της, συνεχέστατα δὲ καὶ
τὴν γλῶσσάν της.

Εἶναι δ' ἀπίστευτος ἡ προθυμία, μεθ' ἧς οἰκιοποιεῖται
καὶ ἐνστερνίζεται πᾶν τὸ ξενικόν, πᾶν τὸ ἀντικείμενον πρὸς
τὰς ἰδίας παραδόσεις, πρὸς τὴν ἰδίαν ἱστορίαν.

Τρομερὰν ἐντύπωσιν ἐνεποιεῖ ἡμῖν κατὰ τὸν χρόνον τῆς
ἐν Ῥωσίᾳ διαμονῆς μας ἡ ἀπάθεια, μεθ' ἧς πολλαὶ Ἑλλη-
νίδες μητέρες ἔλεγον ὅτι τὰ τέκνα των δὲν γνωρίζουσι
τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἡ προτίμησις αὐτῶν, ὅπως πάντοτε
ρωσιστὶ διαλέγονται.

Δὲν τάττομεν βεβαίως εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τὰς
ὀλίγας ἐκεῖνας εὐγενεῖς ἐξαιρέσεις, τὰς τιμῶσας ἑαυτὰς καὶ τὴν
πατρίδα διὰ τῶν ἀκραίωνων πατριωτικῶν αἰσθημάτων των,
ἀλλ' ὀμιλοῦμεν περὶ τοῦ γενικοῦ κανόνος, περὶ τῆς ἀξιωματικῆς

πρός τὰ πάτρια ψυχρότητος τῶν γυναικῶν ἐκείνων, εἰς ἃς ὀφείλεται ὁ ἐκσλαυισμὸς ὀλοκλήρων Ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ. Τοῖς Ἰάσιον, ἔγραψεν ἡμῖν κατ' αὐτὰς ἐκεῖθεν Ἑλληὺν διπλωμάτης, ἡ τῶς μεγάλη αὐτῆ Ἑλληνικῆ παροικία ἐξεσλαυίσθη τέλει. Οὐδαμοῦ λαλεῖται ἡ Ἑλληνική, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον λησμονοῦσιν αὐτήν. Αἱ πολλαὶ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ κατὰ καιροῦς Ἑλληνίδων τόσῃν πρὸς τὰ πάτρια καὶ τὴν μητρικὴν γλῶσσαν ἀνέπτυξαν ψυχρότητα, ὥστε καὶ ἐν Ἀθήναις ἤδη ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατασταθεῖσαι, ἐξακολουθοῦσι προτιμῶσαι ἐν ταῖς διαλέξεσιν αὐτῶν τὰς ξένας γλώσσας ἀντὶ τῆς Ἑλληνικῆς.

Ἀσμένως δ' ἐπιδεικνύονται Ἀγγλίζουσαι ἢ Γαλλίζουσαι, θεωροῦσαι ἴσως, ἄλλοιφει ἄλλου χαρακτηρισμοῦ ἰριστοκρατίας, τὴν ξενοφρονίαν ὡς τὸν μόνον τίτλον εὐγενείας καὶ ἀποδεικνύουσαι οὕτω ἐντελῆ ἄγνοιαν τῶν στοιχειωδισταύτων ὄρων τῆς ἀληθοῦς ἀριστοκρατίας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, τῆς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐπιβαλλούσης τὸν πρὸς τὰ πάτρια σεβασμὸν.

Εὐτυχῶς τὸ ἐκ τούτου προκύπτον κακὸν ἤρξατο παρὰ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων κατανοούμενον. Μετὰ πατριωτικῶν δὲ ζήλου αἱ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐργάζονται πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐθνοκτονίας ταύτης τῶν Ἑλληνίδων ἀγωγῆς διὰ τῆς ἰδρύσεως Ἑλληνικῶν Παρθενωγαγείων—διότι ἀρρεναγωγεία Ἑλληνικά ὑπῆρχον πάντοτε—ἢ διὰ τῆς κατ' οἶκον προσλήψεως Ἑλληνίδων παιδαγωγῶν.

Πλὴν τῶν ἐν Ῥωσσίᾳ Ἑλληνικῶν κοινοτήτων. καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐν Ὀδησῶν, τῆς συντηρούσης λαμπρὰ ἰδιότητα σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ μεγαλοπρεπῆ Ἑλληνικὸν ναόν, καὶ αἱ ἐν Ῥουμανίᾳ Ἑλληνικαὶ παροικίαι ἤρξαντο ἀπὸ τίνος συγινομένου καὶ δίδονται σημεῖα βίου ἐθνικωτέρου καὶ πατριωτικωτέρου.

Ὅπερ δ' ἀποτελεῖ εὐχάριστον ἀληθῶς φαινόμενον εἶναι ἡ εὐτυχὴς ἐξέγερσις καὶ αὐτῶν τῶν κυριῶν, ἡ ἀναζωογόνησις τῆς τῶς ἀδρανούς ταύτης δυνάμεως, ἣτις φαίνεται κατανοήσασκα καλῶς τί δύναται ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, καὶ λαβούσα τὴν εὐγενῆ ἀπόφασιν νὰ ἐργασθῆ πάσῃ δυνάμει πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ.

Τὴν σημαίαν τῆς εὐγενούς ταύτης καὶ Ἑλληνοπρεποῦς ἐξεγέρσεως φαίνονται ὑφώσασκα μεταξὺ τῶν πρώτων αἱ Ἑλληνίδες τοῦ Γιουργέβου, αἵτινες συνησπίσθησαν ἐν σωματείῳ καὶ μετ' ἀκραίφους ἐργάζονται ζήλου πρὸς ἰδρῶσιν καὶ τακτικὴν λειτουργίαν παρθενωγαγείου καὶ νηπιαγωγείου. Το σωματεῖον αὐτῶν, ἀντιπροσπευόμενον ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἐλένης Β. Σιλελῆ, Ἀμαλίας Α. Ἀρχοντῆ, Ἀλεξανδρίνης Σ. Σπάθη, Εὐφροσύνης Ι. Ζαννιάδου, Μαρίας Μ. Βαμβούρη, Σωτηρίας Ι. Αλιμπέρτη, Ἐλπίδος Δ. Καρβουνίδου, καὶ Βικτωρίας Ι. Μέξα, ἔσχε τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν, πλὴν τῶν ἤδη ἐνεργηθέντων, νὰ διοργανώσῃ καὶ λαχεῖον καλλιτεχνικῶν ἐργοχειρῶν, οὐνιστάμενον ἐκ πεντακοσίων γραμματίων πρὸς πέντε φρ. ἕκαστον.

Εἰς τὸν ἀκραίφῃ ζήλον τῶν κυριῶν τούτων ἀνταποκρινόμενη εὐγενῶς καὶ φιλοτίμως σύμπασα ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης Γιουργέβου ἀνέλαβε προθύμως τὴν ἄμεσον διάθεσιν πάντων τῶν λαχειοφύρων γραμματίων, ἐνθαρρύνουσα καὶ ἐνισχύουσα οὕτω τὰς φιλοτίμους κυρίας εἰς ἐξακολουθήσιν τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν.

Παρόμοιον σωματεῖον κυριῶν συνέστη ἀπὸ τίνος καὶ ἐν Βρασίλα, ἄλλοιφουσιν ὁμοῦς ἡμῖν ἐπὶ τοῦ παρόντος πληροφορίαί

πρὸς λεπτομερεστέρην ἐκθεσιν τῶν κατ' αὐτό. Ὅπως δὴποτε τὸ σύνθημα ἐδόθη.

Αἱ ἐν τῷ μέλοντι δ' αἰσθανόμεναι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ ἱερὸν τῆς φιλοπατρίας πῦρ καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ κυοφορούμενην εὐγενῆ τινα καὶ εθνωφελῆ ἰδέαν δὲν θά ὀπισθοχωρῶσι καὶ ἀποδειλιώσιν πρὸ τῆς διλημματικῆς τῶν λοιπῶν ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐνισχύσεως. Ἡ ἐπιτυχία τούτων ἀποτελεσεῖ τὴν δύναμιν ἐκείνων.

Οὕτω δὲ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θέλει πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρον ἡμῶν, τῆς κναγεννήσεως τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν αἱ σύγχρονοι Ἑλληνίδες, ἄξιαί τῶν γυναικῶν τοῦ 21 ἀπόγονοι, θά διαφυλάττωσι καὶ μεταδίδωσι τὸ ἱερὸν τῆς πίστεως καὶ πατριῶς αἰσθημα ὑπο οἷον ὅποτε τῆς ὕψηλιου οὐρανόν, ὑπὸ οὐλῶν ἢ ελευθερον ὀρίζοντα.

Μετὰ πατριωτικῆς λοιπὸν χαρᾶς χαιρετίζομεν σήμερον τὴν νεαν ταυτην τῶν ἐν Ῥουμανίᾳ Ἑλληνίδων πρὸς ἐργα εθνωφελῆ καὶ πατριωτικα ἐπίδοσιν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ἡ εὐγενὴς αὐτῶν πρωτοβουλία ἀποτεῖσῃ τὸν πυρῆνα τῆς ὁμοφώνου τῶν ἐν τῇ ξενίᾳ Ἑλληνίδων ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως, καὶ χρησιμεύσῃ ὡς φαινον σημεῖον νεας διανοίγῃν ὁδοῦ καὶ νεα σιὰ—διὰ ἐθνικῆς ζωῆς ἐπ' αγαθῶν ἑαυτῶν καὶ τῆς πατρίδος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ

ΠΡΟΤΟΜΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΙΓΚΟΣ

Ποιητικῶς συλληφθεῖσα καὶ κατὰ τὸν ἀληθῆ χαρακτήρα τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἀνδρός ὑπὸ τῆς ἐμπνευσμένης καλλιτέχνης, ἣτις ἐν ὑπιστεῖ ἀντιλήψει ἀπεικόνισε τὸν εὐγενῆ καὶ Βυρῶνιον τύπον τοῦ ἐμβριθοῦς ἀνδρός, τοῦ ὑψούντος εἰς οὐρανὸν τὸ ἐταστικὸν αὐτοῦ βλέμμα.

Ἡ καλλιτέχνης εὔρεν εἰς τοὺς νεαροὺς καὶ ἀγνοῦς χαρακτήρας καὶ ἐπὶ τοῦ ὠραίου καὶ ἤδη φαλακροῦ αὐτοῦ μετώπου, ἐφ' ὅλης τῆς φυσιογνωμίας, τῆς ζωσῆς ἅμα καὶ σκεπτικῆς, τὸ πῦρ τοῦ δαιμονίου, ὅπερ δίδει ζῶν εἰς τὸν γῦφον τούτον. Μετὰ πεπειθήσεως δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι ἡ καλλιτέχνης κέκτηται πλούσιον τὸ ἰάλαντον τῆς ἐμπνεύσεως, ἐπειδὴ ἐν τῇ δημιουργίᾳ αὐτῆς σμίλη διακρίνεται οὐχὶ ἀπλῆ τις τῆς φύσεως ἀντιγραφή, ἀλλὰ προνομιούχῳ τι ἄνωθεν δῶρον καὶ γνησία ἐμπνευσις.

Καὶ αὐταὶ αἱ πληροφορίες, ἃς ἐπορίσθημεν περὶ τῆς καλλιτέχνης, δικαιούσιν ὅ,τι προησθάνθημεν καὶ ἐμαντεύσαμεν, ἀποδεικνύουσαι καλλιτέχνης ἐκ γένους, ἐν τῷ ὀποίῳ διήκουσιν αἱ ἀναμνήσεις τῆς ὑψηλοτέρας στοργῆς πρὸς τὴν θεῖαν Ἑλληνικὴν τέχνην. Καὶ ὄντως προησθάνομεθα ὅτι ἡ Κλεονικὴ Γενναδίου ἦτο πεπρωτισμένη δι' ὄλων ἐκείνων τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, αἵτινες ἀναβιβάζουσιν εἰς τὴν ὑψηλοτέρην κλίμακα τῆς καλλιτεχνίας, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τῆς δημιουργικότητος, ὅπερ ἐξῆρε τὴν διάπυρον φαντασίαν τῆς. Δὲν δυνάμεθα κάλλιον νὰ ὀρίσωμεν τὰς ποιητικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὁμοιοίας, εἰμὴ διὰ τοῦ ἐξῆς ὠραίου στίχου τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Μαζέππα. «Οὐχὶ τῷ θνητῷ, δὲν καταλάβῃ τὸ θεῖον!» Ἐπειδὴ ὄφου μᾶς ἐδειξε τὸν Μαζέππαν προσδεδεμένον καὶ συρόμενον ὑπὸ μανιωδῶς καλπάζοντος ἀτιθίσσου ἵππου, φεύγοντα τοὺς Σιβηρίους λύκους, διαβαίνοντα τοὺς ποταμούς, τὰ ἄγρια δάση, ὁ μέγας ποιητῆς ἐπιφωεῖ δεικνύων τὸν Μαζέππαν οὕτω βασιανίζομε-

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀνάγνωσμα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας

[Συνέχεια]

Ἦκουον ἐμβρόντητος καὶ κατεπτοημένος, ὅτε αἴφνης ἡ σιδηροφράκτος ἀράχης χεῖρ με ἐξεσπενδόνησε μετὰ τριπλαυτῆς δυνάμεως, ὥστε ἡ κλίμαξ μετὰ παγχοῦ συνετρίβη. Προσπεθῶν νὰ θέω τὸν πόδα ἐπὶ βαθμίδος, ἀλλ' ὀλονὲν κατεπιπτον χθαμαλώτερα, ὀλισθαίνων ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα καὶ μόλις θίγων αὐτὸς εἰς τοῦ ἄκρου τοῦ ποδός. Ἐπὶ μεταίφ ἐν τῇ παραφροσύνῃ μου ἐνόμιζον ὅτι ἐβάδιζον, ἐκυλιόμην κάτω πρὸς τὴν χείνουσαν ἄβυσσον Τέλος ἐφθάσα εἰς τὸν πυθμῆνα τῆς βαθείας, ὕψους καὶ φοικώδους ταύτης νυκτός. Πρὶν δὲ καταπέσω ἐν αὐτῇ καὶ συντριβῶ ἐπὶ τῶν βραχίων, ἤκουσα ἀντηχοῦσαν ἀγρίαν οἰμωγὴν ὡς ῥοῆν ὕδατων μετὰ δυνάμεως ἀναβλυζόντων. Τὰ ὕδατα ταῦτα κατέπι τον ἐπὶ τῶν λίθων ἀτακτως καὶ ἄνευ διευθύνσεως. Τὰ ἤκουον κολλάζοντα καὶ ὀρητικῶς χυνόμενα διὰ μέσου τῶν βράχων, ὥσει ὠθούμενα ὑπὸ ἐπανευλιγμένων κεραυνοβολῶν. Οἱ σφαιλαμοὶ μου προσηλόντο ἀνεύχως εἰς τὴν θεῶν τῆς καταγέρας ταύτης. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤμους ἐγένετο φῶς ἐν τῷ θόλῳ καὶ φῶς ἐκ τῶν κάτω ἀνῆρχετο. Οἱ περίξ τοῖχοι ἐπορφυρώθησαν. Τότε δὲ διὰ μέσου τῶν ἀδικόπων τοῦ κεραυνοῦ ἐκρήξεν καὶ τῆς βῆς τῶν ἀφριζόντων ὕδατων ἤκουσα ἀκούσιως τοὺς λόγους τούτους. Φιθυρισθέντας μοι «Κεῖμα! Εἰς τὰ ὕδατα ταῦτα σὺ δύνασαι νὰ κορέσης τὴν τῆς ἐκδικήσεως δίψαν σου. Ἐνταῦθα ρεεῖ αἷμα. Πῆε!» Καταληφθεῖς ὑπὸ τρόμου ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν. Χρυσὴ κύλιξ ἔκλινε πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπληρώθη μέχρι στεφανῆς. Ἀόρατος χεῖρ μοι ἐπαρουσίασε τὴν κύλιχα, λέγουσα ἐτι. «Πῆε».

Τὸ τῆς κύλικος περιεχόμενον ἤφριζε καὶ ἤγγισα τὰ χεῖρά μου. «Πῆε! Πῆε! Εἶχες τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκδικήσεως σου, αὐτὴ δὲ συντριβεται! Πῆε τὸ αἷμα, τὸ ὅποῖον θὰ ἐγένετο διὰ τῆς χειρὸς σου».

Ἀπέτανε μοι δὲ ἐλαμπύριζον οἱ ὀφθαλμοὶ μου ὡς φοικώδεις δαυλοί. «Πῶς; τὸ βλέμμα μου εἶναι τόσον ἄγριον; ἠρώτησα». «—Πῆε, καὶ μετὰ ταῦτα θελω σοὶ ἀπαντήσῃ». Ἐγὼ δὲ μέχρι τελευταίας ρανίδος ἐξεκένωσα τὴν πλήρη κύλιχα με βλέμμα τίγρης ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Εἶχον πῆε ὄλον τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ κύλιξ ἐπήρθη ἐν τῷ ζέοντι ὕδατι, ἄτερ ἐκόλλαν ἀνουόμενον εἰς κύματα ἀφροῦ πιτυλίζοντος. Τὸ ποτὸν διεχύθη ταχέως εἰς τὰς φλέβας μου μέχρις οὗ ἐνέπλησε τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ ἐν ἤτο πῦρ τὸ εἰσελθὸν ἐν ἐμοί! οὐχὶ, ἀλλὰ ἄγλος α ματηρὰ ὀδὸν ὀλοκλήρου τῆς ἀνηρωπότητος, ἣτις βραδέως μὲν, ἀλλὰ ἀμελιτικῶς εἰσέδυσεν ἐν ἐμοί. Οὐδὲ ἐλάχιστον ἐκδικήσεως αἰσθημα ἠσθάνομην. Τὸ ἄγλος με κατεκυρίευν, ὅπως τὰ κύματα κατακαλύπτουσι τὸν πνιόμενον, καὶ ἤρξαμην νὰ κλαίω λέγων:

Φεῦ! Λυτρωσατέ με! ἀπολιθωσατέ με! Ἡ καρδία μου διχοτομεῖται. Δὲν ἀντέχω πλέον. Δὲν θέλω πλέον νὰ ὑποφέρω τὸ ἄγλος. Πάραυτα δὲ ὦ τοῦ ἀθύματος! Οἱ βράχοι ἤρξαντο βραδέως, λίαν βραδέως, κινούμενοι. Μόλις μοι διήνοιξαν ὁδὸν καὶ ἐκλείσθησαν ὀπισθὲν μου μετὰ τρομεροῦ πατάγου. Τότε εὐ-έθην ἐν καινῷ σπηλαίῳ κατηρεπιωμένω. Ἡ σελήνη διὰ τῶν ἀκτίων τῆς ἐφώτισεν αὐτό. Εἶδον ἐκεῖ φάσμα καθήμενον σιωπηλὸν καὶ ἐνδεδυμένον μανδύαν. Ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ ἦτο κακδία λίθινος. Ἦγειρον αὐτὴν καὶ γωρὸς νὰ προσέφη λέξιν μοι τὴν ἐνεργείαν.

Ἡ καρδία αὐτῆ ἐδάουε λίαν, ὅσον βόλος μολύβδου. «Τί πρέπει νὰ τὴν κάω!» ἠρώτησα. Καὶ ὁ ἤχος τῆς φωνῆς μου μοι ἐπεστοάφη δι' ἐκείνης, ἣτις ἔμενε ἐκεῖ σιωπηλὴ καὶ ἀκίνητος. «Ἦθελος νὰ εἶσαι ψυχρὰ ὡς λίθος. Ἦθελος νὰ ἰαθῆς ἐκ τῶν πόνων καὶ τῶν ὀδυνῶν. Ἄβε ἤδη τὴν ἐκ λίθου καρδίαν σου καὶ κάθισον εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης μετὰ τῶν συντομιμαύτων τούτων τῶν βράχων. Ἐνταῦθα οὐκ ἐστι θλίψις διὰ τὸν ἐκ λίθου ἄνθρωπον». Ἐκμανεῖς ἤγειρα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν καρδίαν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἀνέκοραξα. «Συντριβητε λοιπόν!»

(ἀκολουθεῖ)

ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Σχολαὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν σήμερον, ὅτι ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν προσελθουσῶν μαθητριῶν ἐπέβαλε τὸν σχηματισμὸν καὶ δευτέρας τοιαύτης.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἐγορηγήθη λίαν εὐγενῶς παρὰ τοῦ Ἰγπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Θεοτόκη ἢ Β'. δημοτικῆ τῶν θηλέων σχολῆ, ἐν ἣ ἀπὸ τῆς προπαρθελοῦσης Κυριακῆς, ἤρξαντο

νον: «Λοιπὸν τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ βίβανος τοῦ δαιμονίου!» Βεβαίως οὕτω πρέπει νὰ ἔχη καὶ περὶ τῆς Κλεονικῆς Γενναδίου, ἣτις διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ δεσποζόντος αὐτῆς πνεύματος. Ἀμιλλᾶται ἐν αὐτῇ ζωγράφος πρὸς γλυπτὴν. Εὐλόγως δὲ αἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ περιοδικὸς τύπος (Illustration) ἀνέγραψαν ἤδη τὰς πλείστας αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ εθαύμασαν ἐν Λονδίῳ τὴν ζωγραφικὴν αὐτῆς οὐχ ἤττον ἢ τὴν γλυπτικὴν. Ἐτι δὲ πλέον αἱ μουσικαὶ αὐτῆς συνθέσεις, ἐτέρα αὐτῆ ἐκδηλώσεις τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, ἔσχον τὸ πλεονέκτημα νὰ θέλωσι τοὺς δατήμονας τῆς δυσκόλου Ἀλβιδίνος. Ἡ συζήτησις τῆς πηγῆς τῆς προνομιούχου ταύτης διανοίας κείται ἐν τῇ καταγωγῇ καὶ ἐν αὐτῇ εὑρίσκειται τὸ μυστήριον τοῦ φαινομένου τούτου. Θυγάτηρ τοῦ Ἡπειρώτου Γενναδίου, τοῦ ἀθανάτου καὶ εὐγλώττου ρήτορος καὶ διδασκάλου τοῦ Ἔθους, καὶ τῆς Ἀθηναίας Ἀρτέμιδος Κοδρικᾶ Βενιζέλου, ἡ Κλεονικὴ ἐπνευσεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν περὶ αὐτὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ὑπεροχῆς, εἰς ἣν προσετέθη ἀνατροφή λεπτὴ καὶ ἐκπαίδευσις σοβαρὰ καὶ γενναία, ἣν φροντὶς πεφωτισμένη τῇ ἐπεδαψίλευσε.

Διὸ καὶ ἐκ παιδικῆς ἔτι ἡλικίας ἡ ἀγγίνοια αὐτῆς ἐνθέρμως ἴφρωσιώθη εἰς τὴν λατρείαν τῶν καλῶν τεχνῶν, οἱ δὲ γεννήτορες παρέσχον τὰ πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ποικίλων αὐτῆς κλίσεων μέσα δι' ἰδίων διδασκάλων τῆς ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου (Μοσχοβάκη, Thiers, Ritehet καὶ Locufleur). Ἐπεδόθη δ' αὐθορμήτως εἰς τὴν ἐκ φύσεως σπουδὴν μᾶλλον ἢ τὴν ἀντιγραφὴν ὑποδειγμάτων, καὶ ἐτέρπετο νὰ διερμηνεύῃ ἀπ' εὐθείας τὰς τῆς φύσεως καλλονὰς καὶ τὰς τῶν ἀπαρμιλλῶν μνημείων τῆς ἀρχαίας τέχνης, πολλὰ τῶν ὀποίων ἐκόσμου τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατρός τῆς ἐν ἐκμαγεῖσις πισταίς, καὶ εἰς ὧν τὴν ἐμπνευσιν ἔκτοτε ἐραίνετο ἐμβαθύνουσα ἡ νεοκὰ καλλιτέχνης. Βραδύτερον δ' εὐρόνουσα τὸν κύκλον τῶν μελετῶν τῆς ἀντέγραψεν ἀπ' εὐθείας τὰ μεγάλα πρωτότυπα τῆς κλεινῆς ἀρχαιότητος ἐν αὐτῇ τῇ Ἀριστοπόλει καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεσῆως, ἔνθα ἡ νεοκὰ αὐτῆς φαντασία θεομανομένη ὑπὸ τοῦ θεῖου ἔρωτος ἐπλατε μεγάλους σκοποὺς δημιουργικούς. Διὸ ἡ τοιαύτη ἰδιοφυῖα, κατ' ἐξοχὴν Ἀττικὴ καὶ μεμορφωμένη με τὰς ἀρχὰς τοῦ κλοῦ καὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαιότητος, δὲν ἤδυνάτο ἢ νὰ ἀναδειχθῇ ὅτε βραδύτερον ἐν Ῥώμῃ ἐπεδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ γλυπτικὴν. Τοιαύτας ἐδειξε ἐκεῖ προόδους, ὥστε ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπορασίασα νὰ παράσχη τεχμηρία τιμῆς εἰς τὴν μνήμην τῶν Φιλελλήνων, ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν Κλεονικὴν Γενναδίου τὴν ἐκτέλεσιν τῶν προτομῶν τῶν, ὧν ἀρχὴ λίαν ἐπιτυχῆς ἐγένετο ἐκ τῆς τοῦ Γεωργίου Κανίγκος, τὴν ὀποίαν ἀποθαυμάζει ὁ βλέπων ἐν τῇ κυκλοτερεῖ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου τῆς ἐν Παρισίοις Ἐλθέσεως μετὰ τῶν λοιπῶν προτομῶν, καὶ διεγείρεται ἐν αὐτῷ τὸ αἰσθημα τοῦ πόθου, ὅπως ἀναμένη καὶ ἄλλο ἔργον ἄξιον τῆς καλλιτέχνης—ἀνδριάντα—δι' οὗ θέλει περιβληθῆ—ἀδιστακτικῶς φρονούμεν—τὴν μεγάλην Παρισινὴν φήμην. Ἐπειδὴ ἂν οἱ Παρίσιοι εἶναι Νεαὶ Ἀθηναί, καλῶς θὰ γνωρίσωσι ν' ἀποδώσωσι δικαίον εἰς τὴν τεχνίτιν, ἣτις ἔλκει τὴν καταγωγὴν κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς πετρίδος τῶν Φειδιῶν καὶ Περικλέων. *

Dictionnaire Verou, organe de l' Institut Universel (Secion des Beaux Arts page 565).

τακτικώς τὰ μαθήματα ὑπὸ τὸν αὐτὸν πάντοτε κανονισμόν καὶ πρόγραμμα.

Ἐν ἑκατέρῃ ἤδη τῶν σχολῶν τούτων φοιτῶσι διακόσιαι περίπου μαθήτριαι, διηρημέναί εἰς τμήματα ἀναλόγως τῶν δυνάμεων αὐτῶν. Τοιοῦτος δ' ὁ ζήλος πολλῶν παρηλικῶν καὶ ἐντελῶς ἀγραμμάτων, ὥστε ἐν διαστήματι πέντε ἢ ἕξι μαθημάτων κατάρθωσαν νὰ ἀναγινώσκωσιν ἐλευθέρως.

Αἱ ἐκ τῶν διδασκουσῶν ταχθεῖσαι ὡς ἀναπληρωματικαὶ κ. κ. Ἰσμήνη Βλάχου, Πιππίνα Βαλλῶση καὶ Νίνα Μηλιώτη ἀνέλαβον τακτικὴν ἤδη ἐν τῇ Β' σχολῇ διδασκαλίαν. Προσλήφθησαν δ' εἰτέτι διὰ τὴν μετὰ τὴν διαίρεσιν τῶν μαθητριάων ἀνεπάρκειαν τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ αἱ κ. κ. Β. Ῥοντήρη ἀραιοπαγίτου, Ἀθηνᾶ Σιγανῶ, Ἐλένη Πετρίδου καὶ Πηνελόπη Μπουκούβαλα.

Αἱ πλείσται τῶν Κυριῶν ἀκολουθοῦσι πάντοτε τακτικῶς καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ εὐγενοῦς ζήλου τὴν ἢ εἶχον ἀναλάβει αὐθορμήτως διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων, ἀποδεικνύουσαι οὕτω ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑποβάλλωνται εἰς μόχθους καὶ θυσιαζώσιν τὰς κατὰ Κυριακὴν ὥρας τῆς διασκεδάσεως καὶ ἀναψυχῆς τῶν, ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ κορασιῶν τοῦ λαοῦ.

Ἀποδεικνύεται ὅθεν καὶ πάλιν ἐσφραγμένη ἡ ἰδέα τῶν ἀπαισιοδόξων καὶ πάντοτε κατὰ τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος μεμψιμοιρούντων, αἵτινες διτρυχίζοντο ὅτι αἱ κυρίαί ἤθελον βαρυνθῆ ἀπὸ τῆς Β' ἢ Γ'. Κυριακῆς καὶ τὸ ἔργον ἤθελε νκουαγήσει.

Διδάσκουσαι καὶ διδασκόμεναι ἐξακολουθοῦσιν ἐργαζόμεναι μετ' αὐξάνοντος ὁσμῆραι ζήλου, λίαν δὲ προσεχῶς ἐλπίζομεν ὅτι τὸ σύστημα λειτουργίας τῶν Κυριακῶν Σχολῶν θέλει εἰσαχθῆ καὶ ἐν ταῖς ἐπερχομέναις καὶ ταῖς χωρίοις, ἐνθα τοιαύτη παρίσταται ἀνάγκη τῆς διὰ τῆς διαπλάσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους τῆς γυναικῆς ἐξημερώσεως τοῦ ἤθους καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ.

Η ΓΡΑΙΑ

Ἦτο μικρόσωμος καὶ ἀδύνατος γραία με δύο μικροὺς φαίλους ὀφθαλμοὺς πάντοτε δειλοῦς καὶ φοβισμένους.

Τὴν ἐβλεπον ἀνά πᾶσαν πρῶτην διευθυνομένην εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ χωρίου· οἱ πωληταὶ τῇ ἐφώναζον μακρόθεν, Ἐ! κυρὰ Μαρία, σήμερον ἔχομεν κατὶ καλὸν δι' ἐκείνον. Ἐπλησίαζεν, ἐπαζάρευεν ἐπὶ πολὺ καὶ ἐξήταζε καλῶς πᾶν τὸ προσφερόμενον μουρμουρίζουσα: Ἄ! ὄχι αὐτό, δὲν τὸ ἀγαπᾶ. -Ἐκεῖνο τοῦ ἀρέσει πολὺ, ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀκριβὸν. Ναί! —ἀλλὰ θὰ τοῦ προσζενήτη τόσην εὐχαρίστησιν, ἔλεγε πονήρως ὁ πωλητής.

Ἡ λέξις αὐτὴ τὴν ἔκαμνε νὰ ἀπορρασίζη. Ἐξήγαγε νομισματὰ τινὰ ἐκ τῆς διαφανοῦς μεταξίνης σακκούλας τῆς, ἐτοποθέτει τὸ ἀγορασθὲν ἐντό; τοῦ κανίστρου τῆς καὶ διηθύνετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, συστῆλλουσα τοὺς ὤμους ὑπὸ τὸ μέλαν σάλιόν τῆς, κατὰστιλπον ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας. Μέχρι μεσημβρίας ἠσχολεῖτο εἰς τὴν καθαριότητα τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου τῆς, εἰς τὴν ἐπιμελῆ τοῦ προγεύματος προετοιμασίαν καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἤρχετο ἀνεγνώριζε μακρόθεν τὰ βήματά του. Ἦνοιγε τὴν θύραν καὶ τὸν ἀνέμενε με τὰς ἀγκάλας πάντοτε ἀνοικτάς, συγκεκινημένη, ὡς τρυφερὰ μνηστὴ δέχεται τὸν μνηστῆρά τῆς.

— Καλημέρα, μητέρα!

— Καὶ ἔκυπτεν ὁ νέος, ἵνα ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν θερμὴν περίπτυσιν τῶν ὄστεωδῶν καὶ ὑποτρεμόντων βραχιόνων τῆς γραίας.

Πόσον θερμῶς, πόσον φιλοστόργως τὸν ἐλάτρευεν ἡ πτωχή! Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς, δὲν εἶχεν ἄλλην σκεψίν, ἄλλην παρηγορίαν παρὰ τὸν υἱὸν τῆς Ἀνδρέαν. Ἦτο λατρεία τυφλή, ἀφοσίωσις ἰσρά, ἢν οὐδεὶς καὶ οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ ἐξασθενήτη καὶ δι' ἢν αἱ γειτόνισαί τῆς τὴν ἐσκωπτον ἐνίοτε.

— Καλαὶ εἰδήσεις, μητέρα μου, σήμερον, λέγει ὁ Ἀνδρέας. Ὁ κ. Λουκρὸν δ' ἴδιος με προσεκάλετεν εἰς πρόγευμα, διδόμενον παρ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ἰρχαίου μεγάρου τοῦ Μονλάουρ... Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι λατρεύω τὴν θυγατέρα του.

— ὦ! Θεέ μου! Τί εὐτυχία! Συγκατατίθεται ἴσως εἰς τὸν μετ' αὐτῆς γάμον σου; . . .

Ὁ κ. Λουκρὸν ἦτο ἀρχαῖος τραπεζίτης πολὺ πλούσιος, φιλόδοξος καὶ μάταιος. Ἡ μονογενὴς νεαρὰ θυγάτηρ του ἦτο ἡ πλουσιωτέρα καὶ ὠραιότερα κληρονόμος τοῦ τόπου, ἡ περιζήτητος ὑπὸ πάντων τῶν γαμβρῶν τῆς περιπερείας, οἵτινες ἤρχοντο μακρόθεν ζητοῦντες τὴν χεῖρά τῆς.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἠγάπα τὸν Ἀνδρέαν, τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαίου δικαστικοῦ γραφέως, ὑπάλληλον συμβολαιογράφου, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρῃ παρὰ τὰ εἰκοσιπέντε του ἔτη, τὸ ὠραῖόν του πρόσωπον, πνεῦμα καλλιεργημένον καὶ καρδίαν μεγάλην καὶ ἐπιδεκτικὴν παντός εὐγενοῦς αἰσθήματος.

Αἱ νεάνιδες τοῦ καιροῦ τούτου ἔχουσιν ἀληθῶς παραδόξους ἰδέας καὶ συμπαθείας, ἔλεγον οἱ ὑποψῆφιοι γαμβροί, ἐνοουήτες τὴν Μάρθαν.

Ἐδῶσιζοντο ἐν τούτοις εἰς τὸν σταθερὸν χαρακτῆρα τοῦ κ. Λουκρῶν, ὅστις βεβαίως οὐδέποτε ἤθελε συναινέσει εἰς τὸν γελοῖον αὐτὸν γάμον. Καὶ ἀληθῶς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ τραπεζίτης ἐφαίνετο ἀκαμπτος. Διὰ πρῶτην ἤδη φορὰν προσεκάλει τὸν νέον εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀνδρέα ἐγονυπέτησε καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας. Ὁ γάμος αὐτὸς ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων καὶ ὀνείρων τῆς. Ἐπραγματοποιεῖτο ἡ εὐτυχία, τὸ μέλλον, ὁ θρίαμβος τοῦ υἱοῦ τῆς.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐν τούτοις ἐκείνης ὀλιγίστας ἡ πτωχὴ γραία ἔτρεφεν ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν πόθων τῆς. Πῶς ὁ κ. Λουκρῶν, ὅστις ἀνῆκεν εἰς ὑψηλὴν τάξιν, ὅστις ἦτο κάτοχος ἑκατομμυρίων, ἤθελε δεχθῆ ὡς γαμβρὸν τὸν πτωχὸν υἱὸν τῆς;

— Καὶ λοιπὸν θὰ γευματίσης μαζί των. . θὰ εἰσαχθῆς καὶ σὺ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ ἀριστοκρατικὴν τάξιν! Πόσον θέλω νὰ σὲ ἴδῶ ἐκεῖ κάτω με ἄλους ἐκείνους τοὺς πλουσίους ἄρχοντας! Θὰ κρυβῶ ὀπισθεν ἐρειπιώδους τινὸς τοίχου. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἶσαι ὁ καλλίτερος ἀπὸ ὄλους. Θέλω νὰ σὲ ἴδῶ πλησίον τῆς δεσποινίδος Μάρθας. . . Ἐγὼ θὰ ἐνοήσω ἀμέσως ἂν σκέπτονται νὰ σὲ δεχθῶν διὰ γαμβρὸν! ὦ! ναί! καὶ διατὶ τάχα ὄχι; Καὶ ἔτσι θὰ γείνης, παιδί μου, πλούσιος, ἀγαπημένος, εὐτυχής!

Καὶ κατεφίλει αὐτὸν ἡ καλὴ γραία θερμότερα καὶ τὰ δάκρυά τῆς ἔρεον ἄφθονα ἀπὸ τῶν διηυλακωμένων καὶ ἐρρυτιδωμένων παρειῶν τῆς.

Προγευματίζον εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐπὶ τῆς χλόης, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὑπὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου κατρηπιωμένων τοίχων. Ἡ παιδίς ἐξέτεινε πρὸ τῶν ποδῶν τῶν τὰ ἐκ δένδρων νησούριά τῆς, τὰς γυψώδεις ἀτραπούς τῆς, τὸν κυανοῦν ποταμόν τῆς, διαυλακούμενον ὑπὸ σειρᾶς λέμβων, τὰ ὑποκιτρινίζοντα δάση τῆς, καὶ μακρὰν, πολὺ μακρὰν, τὴν ὠραίαν τῶν λόφων τῆς ἄλυσιν με τὰς ἀνωμάλους καὶ ἄκανόνιστους κορυφὰς τῶν. Πάντες ἐξίσταντο πρὸ τοῦ μαγικοῦ τούτου πανοράματος, ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας ἐξίστατο καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς Μάρθας.

Ἦτο ἀξιολάτρευτος νεανῖς, ξανθὴ, ἀνθηρὰ, με χεῖλη κορᾶλλινα καὶ ὀφθαλμοὺς ἀντανακλῶντας τὸν οὐρανόν.

Εὐτυχεστέρα ἐν τούτοις ὄλων ἦτο ἡ γραία Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ Ἀνδρέα, ἥτις, κεκρυμμένη ὀπισθεν ἐρήμου τοίχου, παρακολούθει μετ' ἐναγωνίου βλέμματος τὴν παραμικρὰν κίνησιν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ τῆς Μάρθας. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος ὁ κ. Λουκρὸν, ἐπιθυμῶν νὰ καπνίσῃ, ἀπεμακρύνθη μετὰ τινὰς φίλου του τῶν λοιπῶν συνδαιτημόνων καὶ ἐκάθησαν ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν τοίχον, ὀπισθεν τοῦ ὁποῦ ἐκρύπτετο ἡ μήτηρ τοῦ νέου. Νομίζοντες ὅτι ἦσαν μόνοι, φυτικὰ ὀμιλοῦν, ἄνευ φόβου, ἐνῶ ἡ γραία δὲν ἔχανε οὔτε συλλαβὴν ἐκ τῆς συνδιαλέξεώς των ταύτης.

Ὁ φίλος τοῦ κ. Λουκρῶν λέγει μετὰ στιγμὴν τινα διακοπῆς:

— Εἶναι καλὸς αὐτὸς ὁ νέος καὶ ἡ Μάρθα φαίνεται εὐχαριστημένη ἐκ τῆς συναναστροφῆς του.

— Ναί, εἶναι τρελλὴ δι' αὐτὸν καὶ εἰς ἐμὲ δὲ ἀρέσκει ἐπίσης. Καὶ ὅμως δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγός τῆς.

— Διατὶ;

— Διότι ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι πτωχὸς καὶ ἄσημος, ἔχει καὶ γραίαν μητέρα, ἥτις, ὡς καταλαμβάνεις, δὲν δύναται νὰ λάβῃ θέσιν εἰς τὰς αἰθούσας μου μετὰ τὴν ἐρρυτιδωμένην σκουφέταν τῆς καὶ τὸ πεντηκοντάλεπτον περιτραχήλιόν τῆς. Ὁ νέος τῇ βοήθειᾳ καλοῦ ράπτου δύναται ἴσως νὰ φανῆ τέλειος κύριος, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀσχημομοῦρα γρηὴ οὐδέποτε θὰ γείνη κυρία. Φαντάσθητι ἐν ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῷ μεγάρῳ μου, καὶ τὴν γραίαν ἐκείνην πρόστυχην τοποθετημένην πλησίον τοῦ Νομάρχου καὶ τοῦ κόμπος δ' Ἐσπαλοῦ, ἂν φιλοξενῶ ἀνά πᾶν θέρος. Πόσα εἰρωνικὰ μειδιήματα εἰς λογαριασμόν μου διὰ τὴν περιφρονησὶν αὐτὴν συμπεθέραν! Λοιπὸν σοὶ ἐπαναλαμβάνω, τὸ συνοικεσίον τοῦτο ἄνευ τῆς μητρὸς θὰ ἦτο δυνατόν, μετὰ τῆς μητρὸς ὅμως ἀδύνατον.

*

*

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἤκουσε τὰ πάντα. Ἦτο λοιπὸν αὐτὴ τὸ μόνον πρόσκομμα διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου τῆς; Ἀπεμακρύνθη μετὰ πολλῶν προφυλάξεων τῆς κρύπτῆς τῆς καὶ διηθύνετο κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ποταμόν. Εὐτυχὴς, με ὄμμα χαροπὸν ἠτένιζε πρὸς τὰ γαλιναῖα αὐτοῦ ὕδατα, ὡς πρὸς ἀναπαυτικὴν κλίνην, ἥτις εἴκουεν αὐτήν, καὶ ἐν τῇ θὰ ἔθαπτε τὸ γῆρας, τὴν δυσμορφίαν, τὴν προστυχίαν τῆς.

Μὴ διὰ τοῦ θανάτου αὐτῆς ὁ λατρευτὸς τῆς υἱὸς δὲν θὰ ἐγένετο γαμβρὸς τοῦ πλουσίου τραπεζίτου; Μὴ δὲν θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ δὲν θὰ ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων ἐν τῇ ἀνεπίστῳ ταύτῃ θέσει του;

Συνοδοῦς ἔχουσα τὰς σκέψεις τῆς ταύτας ἔφθασε μέχρι

ἀποτόμου τινὸς βράχου, ὀπισθεν τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχε μέγα χάσμα συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ οὐτινος τὸ ὕδωρ κυκλοτερῶς περιδινούμενον, κατέπινεν ἀπλήστως πᾶν ὅ,τι ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀποτρόπαιον κόλπον του.

Ἡ γραία ἐσκέφθη ὀριμώτερον ὅτι, ἐὰν ἐρρίπτετο ἐκεῖ, τὸ πτώμά τῆς δὲν θὰ ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ὁ τραπεζίτης θὰ ἠγνόει τὸν θάνατόν τῆς. Ἐζήτησε καταλλήλοτεραν θέσιν. Καθ' ἢν ὄμως στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ριφθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, νέα σκέψις τὴν ἀνεχαίτισεν. Ὁ πόθος τοῦ νὰ ἐπανιδῆ ἄπαξ ἔτι τὸ τέκνον τῆς, καὶ ὁ φόβος μὴ ὁ δι' αὐτοκτονίας θάνατός τῆς χαρακτηρησθῆ ὡς ἐγκλημα, καὶ ὁ τραπεζίτης ἀποποιήθῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸν υἱὸν αὐτοκτόνου. Εἶμαι λοιπὸν κατηραμένη! εἶπεν ἐνοουῶσα ὅτι τὸ σχέδιον τῆς αὐτοκτονίας τῆς ἐναυάγει καὶ ὅτι ἔμενε πάντοτε ἀνυπερβλητὸν πρόσκομμα εἰς τὴν ἐνωσιν τοῦ υἱοῦ τῆς μετὰ τῆς Μάρθας.

Ἐμενεν ἐκεῖ συνωθουμένη παρὰ τοὺς λίθους τῆς ὄχθης, ἐνῶ ἡ νύξ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξήπλου ἐπὶ τῆς γῆς τὸν σκοτεινὸν μανδύαν τῆς. Ἡ νυκτερινὴ αὐτὰ φερομένη ὀρηκτικῶς διὰ τῶν ρευμάτων τοῦ ποταμοῦ κατεπάγωσε βαθμηδὸν τὴν γραίαν. Μακρὰ φοιήσας πυρετοῦ ἔκαμνε ὀλόκληρον τὸ σῶμά τῆς νὰ τρέμῃ καὶ τὸ παγερὸν τῆς νυκτὸς ψυχὸς διεπέρα ἤδη τὰ γεροντικὰ ὀστά τῆς. Μειδιάμα ἐλπίδος ἐπλανήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Ἐν δυνατόν κρυολόγημα θὰ τῇ ἐπέφερον ἴσως θάνατον ἐντιμον, καὶ ἐντός τῆς ἀγκάλης τοῦ υἱοῦ τῆς.

Καὶ ὅταν ἐνόησεν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐξεπληρώθη, ἠγέρθη τρέμουσα, πυρέσσουσα καὶ διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς κωμοπόλεως. Ὁ υἱὸς τῆς ἐπλανᾶτο ἐπὶ μίαν ἤδη ὥραν εἰς τὰ περίεξ ζητῶν αὐτὴν ἐκτός ἑαυτοῦ ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας.

—Τί ἐγείνης, μητέρα μου; τί ἔχεις; ἐκρύωσες; πάσχεις;

—Ναί . . . παιδί μου . . . ἔχασα τὸν δρόμον καὶ περιεπλανήθην ἐπὶ πολὺ.

Ὁ καλὸς υἱὸς ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν οἰκίσκον τῶν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ καλέσῃ τὸν ἰατρόν, ὅστις ἀπεφάνθη κατηγορηματικῶς ὅτι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς. . . Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανεν ἡτυχος, μειδιῶσα, σφίγγουσα εἰς τὰς πυρετώδεις χεῖράς τῆς τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ τῆς. Πρὶν ἢ ἐκπεύσῃ, εἶπεν αὐτῷ:

—Μὴ με λησμονήσης, τέκνον μου. Σοὶ ἔδωκα ὄλην μου τὴν ζωὴν, σήμερον δὲ καὶ τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐξέπνευσεν. . .

Ὁ Ἀνδρέας ἐνυμφεῖθη μετὰ τῆς Μάρθας καὶ ἐζητεν εὐτυχίαν, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονήσῃ καὶ τὴν ἀγίαν ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις ἐν ἀγνοίᾳ του ἀπέθανε μάρτυς ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας του.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἀθηνᾶ Σιγανῶ.

Η ΠΟΙΚΙΛΤΙΚΗ

Β'

Ἡ ποικιλτικὴ εἶναι θυγάτηρ τῆς ραπτικῆς. Τὴν ἰδέαν τῆς συρραφῆς τῶν ὑφασμάτων πρὸς κατασκευὴν ἐνδυμάτων, καταλλήλων εἰς εὐσχημον τοῦ σώματος περιεβόλην, διεδέχθη ἡ διὰ τῆς βελόνης καὶ κλωστῆς πάντοτε διακόσμησις τῶν ὑφασμάτων τούτων. Ἐντεῦθεν ἡ γρησιμωτάτη ραπτικὴ βιομηχανία συνεδέθη ἀδιαρρήκτως καὶ ἐγένετο ἡ μήτηρ τῆς ὠραίας καὶ διακοσμητικῆς ταύτης τέχνης.

Όσον ποικίλος και αν είναι ο χαρακτήρ και αι διά της ποικιλτικής αναπαριστάμενοι εικόνες, είτε εξυψούται αυτή εις τα ανώτατα και τελειότατα βρια της διακοσμητικής τέχνης, είτε κατέρχεται εις τας μάλλον ασήμαντους απομιμήσεις και επαναλήψεις, ο τρόπος της εκτελέσεως και τὰ πρὸς τοῦτο ἐν γρήσει ὑλικά ποικίλλουσι συνήθως πολὺ ὀλίγον.

Ανατρέχων τις τὸ παρελθὸν ἀνευρίσκει τὰς αὐτὰς ραφὰς κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς και τοὺς διαφόρους λαούς. Τὰ κλασικά ὀνόματα, ἅτινα δίδουσι εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῆς ποικιλτικῆς οἱ ἀρχαῖοι και οἱ τοῦ μεσαίωνα λαοὶ διατηροῦνται και μέχρι σήμερον.

Ἴνα δὲ τις κάλλιον κατανοήσῃ τὴν σημασίαν, ἥτις αἰεπο- τε ἀπεδόθη εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην και κατ' ἐξοχὴν γυναικείαν τέχνην, ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσῃ και μελετήσῃ τὴν ἐξέλιξιν και ἱστορίαν αὐτῆς παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις λαοῖς.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐποίκιλλον τὰ ὑράσματα ὡς και σήμερον εἴτε διὰ τῆς βελόνης, εἴτε διὰ τῆς τεχνικῆς προσθήκης ἐν τῷ στήμονι και τοῖς ὑράδιαις διαφοροχρῶν κλωστῶν, ἐνιαχοῦ δὲ και χρυσῶν και ἀδαμάντων και μαργα- ριτῶν.

Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους συγγραφεῖς ἡ Παμφίλη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐδίδαξε πρῶτη τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας τὴν ποικιλτικὴν τέχνην. Ὁ Πλίνιος ἐν τούτοις ἀποδίδει εἰς τοὺς Φρύγας τὴν ἐπινοήσιν τῆς ποικιλτικῆς, ἐξ οὗ και ὁ λατι- νικὸς τίτλος *Opus Phrygium*, ὁ ἀποδιδόμενος μέχρι σήμερον εἰς πᾶν ὑράσμα χρυσοποίκιλτον. Ὅτι ὅμως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν ἡ ποικιλτικὴ προήχθη εἰς τὸ ὕψιστον τοῦ τελείου σημείου ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ διάφορα σχέ- δια ἀπετέλουσι γλῶσσαν ἰδίαν, ἢ πολλὰι γυναῖκες μετεχειρί- ζοντο πρὸς μυστικὴν συνενόησιν.

Ὅτω ἡ ἄλαλος Φιλομήλα ἐκ τοῦ πύργου, ἐνθα ὁ ἀπο- κόψας τὴν γλῶσσαν τῆς Τρεῦς εἶχεν ἐγκλείσει αὐτήν, ἵνα κορέσῃ τὰ τρομερὰ πάθη του, ἀποστέλλει πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καλύπτραν, ἣν ἰδίαις ἐποίκιλε χερσὶν και ἐν ἡ ἐξι- στοροῦντο τὰ βάσανα και αἱ δυστυχίαι τῆς. Ὁ Ὀμηρος, περιγράφων τὰς ἀσχολήσεις τῆς ὡραίας Ἑλένης ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Πριάμου κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος, λέγει με- ταξὺ ἄλλων, ὅτι ἡ ὡραία ἡγεμονίς ἐκέντα ἐπὶ βυσαίνου πέ- πλου τὰς μάχας, εἰς ἃς οἱ γενναῖοι Ἑλληνες ὑπεβάλλοντο χάριν αὐτῆς. Παρ' αὐτὴν ἡ Ἀνδρομάχη καλύπτει ἐπίσης δι' ὡραίων ποικιλμάτων ὡραῖαν βασιλικὴν πορφύραν.

Κατὰ τοὺς παλαιοτάτους ἐκείνους χρόνους ἡ ποικιλτικὴ ὑπερτερεῖ πολὺ τῆς ζωγραφικῆς διὰ τὸ φυσικώτερον και ἐπι- τυχεστότερον ἐν τῇ ἀπομιμήσει. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ περι τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς και τῆς Λυδίας κόρης Ἀράχνης μύ- θου, ὅστις ἔχει πιθανώτατα τὴν ἀρχὴν του εἰς τὸν βιομηχα- νικὸν ἀνταγωνισμόν τῶν δύο λαῶν, τῶν Λυδῶν και τῶν ἀρ- χαίων Ἑλλήνων. Ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν ἐπιτυχία συνίστατο, κατὰ τὸν Ὀβίδιον, εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν δεξιότητα τοῦ νὰ ἀποδίδωσι πρὸς τὰς διακυμάνσεις τοῦ φωτός και τῆς σκιᾶς δι' ἐρίων, ἔθπερ ἡ ζωγραφικὴ δὲν κατάρθου νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τοῦ χρωστήρος.

Ἄλλως τε πολλοὶ νεώτεροι συγγραφεῖς ὀνομάζουσι ζω- γραφικὴν πᾶσαν τέχνην, συνισταμένην ἐκ τῆς τῶν χρωμάτων συζεύξεως και φρίνονται διατεθειμένοι νὰ παραδεχθῶσιν ὡς

τόπον ἐπινοήσεως τῆς ζωγραφικῆς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ὡς βάζειν δ' αὐτῆς τὴν ἰδιοφυίαν τῶν γυναικῶν τῆς Ἰωνίας διὰ τὴν ποικιλτικὴν.

Ἀναγινώσκωμεν μάλιστα εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὡραῖαν και ἀξιόλο- γον πραγματείαν ἐπὶ τῶν διαφορῶν κλάδων τῆς ζωγραφικῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς κατατάττει «τὴν ποικιλ- τικὴν και ταπητουργίαν ἐκτελουμένην διὰ τῆς βελόνης ἐπὶ τοῦ ἴστου, ὡς και τὴν διὰ βελόνης σχεδίων ἐπὶ λευκοῦ λειο- σκρικοῦ ἢ και βαμβακίνων ἢ ἐξ ἐρίων ὑφασμάτων. Τὰ ὑρά- σματα ταῦτα ἀπετέλουσι ἀρχῆθεν σημαντικώτατον κλάδον τῆς βιομηχανίας τῶν Ἀθηναίων, και τοὶ τὰ τῆς ἰπώτατης Ἀνατολῆς και τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κεντράματα ἦσαν πολὺ ἀνώτερα τῶν ἀθηναίων. Διὰ τοῦτο και ἦσαν ταῦτα λίαν περιζήτητα, ὡς ὑπέρτερα πάσης ἀπομιμήσεως. Ὡστε και τοὶ ὁ μῦθος τῆς μεταξὺ τῆς Λυδίας Ἀράχνης και τῆς Ἀθηνᾶς διὰ τὴν ποικιλτικὴν πάλιν εἶναι καθαρῶς ἑλληνικός, ἢ καλ- λιτέχνις κόρη τοῦ Κολοφωνίου β. φέως Ἰδμονος ἀναδεικνύται εὐκόλως νικήτρια τῆς προστάτιδος τῶν Ἀθηναίων θεᾶς, τῆς και Ἐργάνης ἐπικαλουμένης, διὰ τὴν ἐπὶ πάντων τῶν χειρο- τεχνημάτων ἐπιστάσιν και ἐποπτεῖαν τῆς.

Ἄλλη δὲ σχετικὴ πραγματεία, ἀποδιδόμενη εἰς τὸν Ἀρι- στοτέλην, περιέχει περιεργὸν λεπτομερῆ περιγραφὴν θαυμα- σίως πεποικιλμένου ὑφάσματος, προωρισμένου διὰ τὸν Ἀλκι- σθένη, πλούσιον κάτοικον τῆς Συδάρως. «Κατεσκευάσαν διὰ τὸν Ἀλκισθένη ἔνδυμα τόσον ὡραῖον, πλούσιον και μεγαλο- πρεπεῖ, ὥστε ἐθεωρήθη ἄξιον ἐκθέσεως ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας, ἐνθα μεταβαίνουσι πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Ἰταλίας. Ἦτο χρώματος πορφυροῦ, μήκου δέκα πέντε ὀργίων. Ἀπὸ τοῦ ἐνός δὲ μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου ἐποίκιλλετο δι' ὡραίων και φυσικωτάτων εἰκόνων. Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους αὐτῶν ἐνε- στίζοντο ζῶα ἱερὰ τῶν Σούσων και τῆς Περσίας.

(Ἐπετα: συνέχεια)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Συνιστώσαι τὴν ἀπόκτησιν τῶν Θρησκευτικῶν Μελε- τῶν, τοῦ ὡραίου τούτου και ἐποικοδομητικώτατου συγγράμματος τοῦ κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας, ἔχομεν πεποθησιν σχεδὸν ὅτι ἡ σύστασις ἡμῶν ὅσα θεομῆ κλῆ ἢ, ἥκιστα λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ὑπὸ τῶν πλείστων ἐκ τῶν κυρίων τούτων. Θρη- σκευτικαὶ μελέται! Αὐτὰ εἶναι βιβλία διὰ τοὺς γέροντας, ὄχι ὅμως και δι' ἡμᾶς, λέγουσι αἱ πολλὰι. Ἐχομεν καιρὸν ἡμεῖς νὰ ἀσχολώμεθα εἰς θρησκευτικὰς μελέτας εἰς ἡλικίαν, καλὴν ἢ αἱ διασκε- δάσεις, οἱ χοροὶ, τὰ μυθιστορήματα, αἱ ἐκδρομαί, αἱ ἐορταί, ἡ πολυ- τέλεια φιλομειδεῖς και θελκτικαὶ ἀπασχολοῦσιν ὄλας μας τὰς ὥρας, ὄλας μας τὰς στιγμὰς;

Ὅταν γηράσωμεν, θὰ κατέλθωμεν και εἰς τὰ ψυχωφελῆ ταῦτα ἀναγνώσματα. Σήμερον φάγωμεν, φαιδρυνθῶμεν, διασκεδάσωμεν! Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ περὶ θρησκείας ἐν γένει και θρησκευ- τικῶν κατηκόντων γνώμη τῆς νέας γενεᾶς. Ἄνδρες και γυναῖκες τῆς ἐποχῆς, μετ' ἴσως ψυχρότητος ἀνεύρομεν πρὸς τὰ θεῖα, μετ' ἴσως ἀδικησίας και ἐλαφρότητος ἀκολουθοῦμεν τὰς Ἐπισκό- ρους ταύτας ἀρχαί.

Τοὺς δηλητηριώδους δὲ καρπούς τῶν ἀρχῶν τούτων δρέπειε δυ- στυχῶς πρῶτη ἡ οἰκογένεια, μετ' αὐτὴν δὲ σύμπασα ἡ κοινωνία. Ἡ γυνὴ ἰδίᾳ, ὁ ἄρρωπος οὗτος σκαπανεὺς τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυ- χίας, ὁ σοφὸς και εἰδήμων κηπουρὸς, ὁ ὀφείλων νὰ σείρῃ ἐγκλι- ρως τὸν ἀγαθὸν σπόρον ἐν ταῖς τρυφεραῖς τῶν τέκνων τῆς καρδίαις, ἡ γυνὴ ἡ ὀφείλουσα νὰ ἀντλή τὰ σφώτατα διδάγματα περὶ τῶν πρὸς τὸν σὺζυγον, πρὸς τὴ τέχνη πρὸς τὴν κοινωνίαν καθηκόντων τῆς ἐκ τῆς θρησκείας, ἡ ἔχουσα ἀνάγκην πεποθησεως πρὸς τὸν θεόν, θάρρους και ἐλπίδος ἐν πάσῃ δυσχερεῖ τοῦ βίου τῆς στιγμῆς ὀφείλει ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας νὰ ἐξοικειοῦται εἰς σοβα-

ρᾶν και περισκεμμένην μελέτην θρησκευτικῶν συγγραμμάτων, ὅπως σκοπίμως και ἐπιτυχῶς ἐκπληροῦ τὸν ἐξευγενιστικὸν και θεῖον ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ προορισμόν τῆς.

Ἄλλ' ἡ γυνὴ, ἡ σήμερον κόρη, ἡ σύζυγος, ἡ μήτηρ, ἡ ἀδελφὴ περισπᾶται εἰς τὰ μάταια και ψευδῆ. Οἱ γονεῖς οἵτινες ὀφείλου νὰ ἐξοικειώσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὡραῖαν ταύτην συνήθειαν, αὐτοὶ οὗτοι ἥκιστα ἐννοοῦντες τὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως οὐδέποτε ἐμερίμνησαν περὶ τούτου. Καὶ ἡ οἰκογένεια ἐξακολοῦετ' ὀδηγεῖται καταπίπτουσα ἡθικῶς, κοινωνικῶς, ἔθνικῶς.

Ἴδου διατί δὲν ἀποκάμωμεν συνιστώσαι τὴν μελέτην θρησκευ- τικῶν ἔργων, ὅταν μάλιστα φέρωσιν ὡς τίτλον ἐπιφανῆ τὸ ὄνομα γνωστοτάτων και ἐντρίβεστάτων συγγραφέων, οἷον τὸ τοῦ θεολόγου συγγραφέως και ἐκκλησιαστικοῦ ρήτορος κ. Ἰγν. Μοσχάκη.

ΔΙΑΤΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ
ΥΔΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΣΤΙΝΗ

Πολλὰς κατ' αὐτὰ λαμβάνωμεν ἐπιστολάς παρὰ τῶν κ. κ. συν- δρομητριῶν μας, ἐξικτινόμενων συμβουλὰς περὶ τῆς ὑγιεινῆς διαίτης τῆς ἐπιδερμίδος αὐτῶν.

Ἐννοοῦμεν βεβαίως τὴν δικαίαν τῶν νέων κυριῶν ἐπιθυμίαν, ὅπως διατηρῶσιν ἐν καλῇ και ἀνθηρᾷ καταστάσει τὴν ἐπιδερμίδα αὐτῶν, τὸ ἀληθές τοῦτο χρονομέτρον τῆς γυναικῆς. Ἐπαναλαμβάνο- μεν ὅμως ὅτι αἱ διάφοροι σκευαῖαι, ἃς συνήθως μεταχειρίζονται πρὸς στιγμιαίαν λεύκανσιν ἢ ραδιόντητα τοῦ δερματος κατατρέ- φουσιν ἐντελῶς τὴν ἐπιδερμίδα, γεννῶσι ρυτίδας ἀπὸ τῆς νεωτά- τῆς αὐτῆς ἡλικίας.

Ἀποφεύγετε λοιπόν, κυρία μου, τὰ ψιμμύτια ὑπὸ οἶον δῆποτε εὐφρονον τίτλον και ἐν σῆς παρουσίᾳ ζῶνται ταῦτα, ἀποφεύγετε και αὐτὸ τὸ ἀρωματισμένον ὕδρον (vinaigre de toilette) και μεταχειρί- ζεσθε μόνον ὕδωρ Κολωνίας, οὐ ὀλίγη σταγόνας ἐντὸς τοῦ ὕδατος, πλὴν τοῦ ὅτι ἀρωματίζουσιν αὐτὸ, ἐξουδετεροῦσι και τὴν καυστι- κότητα τῶν ἐν τῷ ὕδατι ἁλῶτων, ἅτινα ὅπως δῆποτε ἐθελοῦσιν τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅσον ἐξητλημένον και ἂν εἶναι τὸ πρόσωπον ὑπὸ μακρῶν κόπων και ἀρρωπιῶν, ὀλίγη σταγόνας ὕδατος Κολωνίας ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐπαναφέρουσι τὴν ἀνθηρότητα και ζῶην ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Αἱ πάσχουσαι ὑπὸ χρονίων κεφαλαλιῶν ἔχουσιν ὡς ἀπαραίτητον ἐφόδιον κατὰ τῶν ὀδυνηρῶν τῆς κεφαλῆς ἐνοχλήσασιν τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας, ὅπερ ἔχει τὴν θαυμασίαν δύναμιν νὰ κατα- πρᾶνῃ ἀκαριαίως και τὰ μάλλον δυσυπότακτα νεῦρα.

Καὶ δὲν θὰ συνιστώμεν βεβαίως μετὰ τῆς ἐπιμονῆς τὸ θαυμασίον

55 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 55
ΕΝΕΔΡΑ

— Τὴν ἐξηφανίσατε, ἵνα μὴ οὐδὲν ἔχνος τοῦ ἐγκλήματός σας ὑπάρχῃ....

— Ῥομαντικωτάτῃ ἡ ἐπινοήσις αὐτῆ. Ἄλλ' ἀφῶ ἐγὼ ἐξηφά- νισα τὴν φᾶσιν ἐκείνην, πῶς τὴν γνωρίζετε;

— Ἡ Κλαυδίνη ἀνηγέρθη κλονιζομένη:

— Τὴν εἶδον ἐγὼ! τὴν ἀνεύρωσα, εἶπεν.

— Ἀρνεῖσθε: ἠρώτησεν ὁ ἀνηκέρτης.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Λοιπόν, εἰπέτεν ὁ δικαστής, ἡ δευτέρα ἀπόδειξις τοῦ κακου- γήματός σας εἶναι ἡ ἐν τῷ φρέτι τοῦ ἐργοστασίου σας ἀνεύρεσις τοῦ κλαπέντου ποσοῦ, ἐντὸς τοῦ καλλιοῦ ἐκ δροῦς ἰδιωτοῦ, ἐνθα εἶχε περικλείσει αὐτὸ ὁ παρ' ἡμῶν δολοφονηθεὶς Βουρέυ.

Ὁ Μονμάχερ ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸν ἀδελφόν του, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα του. Ἄλλ' ἵνα μὴ ἡ σιωπὴ του ἐκλήφθῃ ὡς ἐξομολόγησις προσέληκεν:

— Ὅλα ταῦτα εἶναι ἐπινοήσεις γονίμου ἀναμειβόλου φαντασίας. Τίς δύναται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ χρέματα ταῦτα ἐτέθησαν παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ φρέαρ;

— Ὅν ἀναντήσω ἀμέσως εἰς τὴν παρατηρητὴν σας. Πρὸ τούτου ὅμως σῆς ἐπαναλαμβάνω ὅτι κατηγορεῖσθε διὰ κλοπὴν, δολοφονίαν και ἀπόπειραν δηλητηριάσεως. Δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἀποκρούσητε τὰς τὰς δύο πρώτας κατηγορίας. Ἰδωμεν τὴν τρίτην.

Ὁ Μονμάχερ ἤρχισε νὰ χάνῃ τὸ θάρρος του. Ὅτι, δὲ ἐπέτεινε

τοῦτο ἀρωματικὸν ὕδωρ, ἐὰν πρὸς ὀπότερησιν αὐτοῦ ἀπητοῦντο σήμε- ρον, ὡς ἄλλοτε, μεγάλα δαπάναι. Ἡ Ἑλληνικὴ βιομηχανία ἔλασεν εὐτυχῶς τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὲρ ἡμῶν. Ἄλλοτε ἐν φιαλίῳ ὕδατος Κολωνίας ἐστόιχε 5 φρ. Σήμερον ἀγοράζετε παρὰ τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού μεγάλου μυροπωλεῖου και ἐργοστασίου τοῦ κ. Ἀθανασίου Στίνη ἡμισίαν ὄλην ὀκτὸν ἐκλεκτῆς ποιότητος ὕδατος Κολωνίας, ὑπερτέρας τῆς εὐρωπαϊκῆς, μόνον ἀντὶ πέντε δ. α.χ., τῆς ὀκτὸς τιμω- μένης δρ. δέκα.

Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κυρία δύνανται, διευθύνουσαι ἐντὸς συστη- μένης ἐπιστολῆς τὸ ἀντίτιμον μιᾶς ἡ ἡμισείας ὄκ. με προσλήκην μιᾶς δρ. εἰς π.χ. δαπάνας (πρὸς τὸν κ. Ἀθανασίου Στίνη ὄλον Ἐρμού αἰθ. 8. Ἀθῆνας) νὰ λαμβάνωσιν ἐν ἀπαλαίᾳ τὸ ἀνώτερον παντὸς σωματισμοῦ κατὰ τε τὴν ποιότητα και τὴν τιμὴν θαυ- μάσιον τοῦτο ὕδωρ τῆς Κολωνίας.

Ἐν τῷ αὐτῷ μυροπωλεῖῳ πωλοῦνται εἰς τιμὰς μετριωτάτας σάπωνες ἀρωματικοὶ ἐκλεκτῆς ποιότητος, και παντὸς εἶδους ἀρώ- ματα τοῦ μανδύλιου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν.Κ.Γ. Κ]π ο λ ι ν. Ἐλήφθησαν 10 λ. τ. μυρίας εὐχαρι- στίας.— Κον Β. Μ. Ἰω ἀ ν ν ι ν ι. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη. Συμ- μορφούμεθα ὀδηγίαις σας. Εὐγνωμονοῦμεν.— Καν Ε.Θ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Ἐπιανεληγμένως κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἐγράψαμεν και ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ και ἐν τοῖς Ἡμερολογίοις ἡμῶν περὶ τῆς διαίτης τῆς ὑ- γιεινῆς και σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν μικρῶν. Καὶ πάλιν θέλωμεν ἐπανέλθει. Βεβαίως διὰ τὸ λουτρον και τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ μικροῦ κἀθήσθε ἐπὶ σκιμποδος (σκιμνί) χημηλοῦ μάλλον, και δὲν φέρετε τὸ μικρὸν ἐπὶ τῶν γονάτων σας.— Κον Π. Π. Ὁ δ ῆ σ ο ν. Νεαὶ συνδρομητρια ἐνεγράφησαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.— Κα ῆ οἰκουδοποιῖν Χ ἰ ο ν. Εἶχε δικαίον ὁ υἱός σας. Ὅσον καλὸς και ἂν εἶναι ὁ ζωμός, δὲν ποσφερετε πλείστορον τῶν 5-6 κοχλιαίων. Ἰποθέταται πάντοτε ὅτι ἔχετε νὰ χορτάσητε τὸν ξένον σας διὰ πλουσιωτέων και ὀρεκτικωτέων φαγητῶν.— Κον Α. Κ. Ν α ὑ π α κ τ ο ν. Ἐχετε δ' ἄκαλον. Εἶχον ληφθῆ, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζωμεν πῶθεν, ὡς στεροόμενοι ἐπιστολῆς.— Καν Μ. Μ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Οὐδὲλως μετέχρωμεν εἰς τὰ τοῦ Νέου Παρθεναγωγείου, ἀλλ' οὔτε γνωρίζωμεν περὶ αὐτοῦ πλεῖον τῶν ὅσων ἐγράψαμεν. Νομίζωμεν ἐν τούτοις ὅτι πλανῶσθε.— Καν Ι. Σ. Π ὕ ρ γ ο ν Β ο υ λ γ α ρ ἰ α ς. Ὀκτώ το- κομερίδια ἐλήφθησαν. Νεαὶ συνδρομητρια εἰς Ἐφημερίδα και ἱστο- ρίαν τῆς Γυναικῆς ἐνεγράφησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφομεν.— Καν Μ. Θ. Π ε ἰ ρ α ἰ ᾶ. Δὲν δύναμθα νὰ ἀποφηνθῶμεν. Εἶναι ζήτημα καθαρῶς νομικὸν και ἡ συμβουλὴ

τὴν ἀνησυρίαν του ἦν ἡ ἀπάθεια, μετ' ἧς ἠκροῦντο τοῦ δικαστοῦ παντες οἱ περιστάμενοι, μὴ ἐξαιουμένου και αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Πόθεν ἄρα πούρηχοτο ἡ προδοσία; παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἡ περ' αὐ- τῆς τῆς Λουκιανῆς...

— Κατηγορεῖσθε, προσέληκεν ὁ δικαστής, ἐπὶ ἐπιανεληγμένη ἀποπειρᾷ δηλητηριάσεως τῆς Κλαυδίνης. . . . προσέθημι δέ, προσ- ἔθηκεν, ὅτι αἱ ἀποδείξεις εἶναι κατηγορηματικαί.

Οἱ ὀρθάλμοι τοῦ Ἰωάννου ἦσαν κατεσθραῖ, τόσον ἡ λύσσα και ἡ ἀπόγνωσις του συνῶθει ἄπαν τὸ αἷμα του εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ὁ Κουρλάνδος, ὅστις παρετήρη αὐτὸν μετ' ὀρθ' ἰμοῦ ψυχολόγου, εἶπεν:

— Ἄ! Ἄ! Ἄ! Ἡ τῆρας ἀρχίζει νὰ δεικνύῃ τοὺς δυνάεις τῆς.

— Ὁ δικαστής ἐξηκολούθησε:

— Μονμάχερ, κατηγορεῖσθε ὅτι ἐπιανεληγμένως ἀπεπειράθητε νὰ δηλητηριάσητε τὴν Κλαυδίνην ἀναμειγνύων ἐντὸς τῶν φαρμάκων τῆς μεγάλῃν ὄσιν ἀρσενικοῦ.

— Τίς με κατηγορεῖ; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος.

Ταυτοχρόνως ὁ Κουρλάνδος, ἡ Κλαυδίνη, ἡ Λουκιανὴ και ὁ χημικός Σαρλὰ ἠγέρθησαν τῶν θέσεων των και μιᾶ φωνῇ εἶπον:

— Ἡμεῖς πάντες.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐξητλημένος ἠγέρθη και αὐτὸς τελευταῖος λέγων:

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

— Ἐγὼ, εἶπεν, ἡ Κλαυδίνη ἐκοιμώμην ἀληθῶς, ὁσάκις ἐορίπτετε τὸ δηλητηρίον. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἀφωπνίζομένη ἐπιπέμετε παραδόξως, ἵνα με πείσητε νὰ πῶ.

— Ἐγὼ προσέθηκεν ἡ Λουκιανὴ, ὁσάκις ἠρχεσθε νὰ ἴδωτε διὰ τῆς ἡμιανεωγμένης θύρας, ἐὰν ἐκοιμώμην, προσετοιμούμην τὴν κοιμώμην μέχους οὐ ἀναμειγνύων, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπομειγνύων σας ἐδρισκόμην ὀπισθεν τῆς θύρας και σῆς εἶδον τετρακίς ῥίπτοντα τὸ δηλητηρίον ἐντὸς τοῦ ἀναψυκτικοῦ τῆς ἀδελφῆς μου. Τὴν ἐπαύριον ἔφερον πάντοτε τὸ δηλητηριασμένον φάρμακον εἰς τὸν Κουρλάνδον...

— Καὶ ἐγὼ, προσέθηκεν ἐκείνος, τὸ ἔφερα ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυ- νομίαν τῶν Παρισίων. . . .

τοῦ δικηγόρου σας ἔσται πολὺ χρησιμωτέρα τῆς ἡμετέρας. — Κον Θ. Β. Ἄδριανοῦ πολίτην. Ἐπιστολὴ μετὰ συναλλαγματοῦ ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας. Συμμορφώμεθα ὁδηγίας σας. Γράφομεν. — Κον Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Χειρόγραφον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Δημοσιευθήσεται. — Κον Ι. Ζ. Βατούμου. Νέαι συνδρομήτρια ἐνεγράφησαν. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται. Γράφομεν. — Κον Σ. Σ. Γουρνομάγουρον. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Τόμοι χρυσοδεδεμένοι ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφομεν. — Κον Γ. Β. Κεφαλληνίαν. Ζητούμενα ἀποστέλλονται. — Κον Θ. Μ. Ἀθήνας. Βεβαίως ἡ νόμῳ δέχεται τὴν θέσιν τῆς πενθεράς, ἐὰν αὐτὴ ἀπαίτη τούτο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ δύναται νὰ παρεξηγήσῃ τούτο, ἄς πρᾶξιμ' ἵνα μὴ ἐξέρχηται μᾶλλον μετ' αὐτῆς ἢ ὑπὸ τοιούτους ὄρους. — Κον Θ. Κ. Τεργεστήν. Λυπούμεθα διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀναποκριθῶμεν εἰς τὴν κολακευτικὴν δι' ἡμᾶς ἀπαίτησίν σας. Εἶναι πολὺ δυσκολώτερον καὶ ἐπιπυνώτερον παρ' ὅσον νομίζετε. — Κον Αἰ. Κ. Ἀθήνας. Θὰ σᾶς ἔχωμεν ὅπ' ὄφει. Μὴ μιμηθῆτε ὁμοῦ καὶ σεῖς ἐκεῖνας, ὧν ἡ προθυμία διήρκεσεν ἰκταήμερον μόνον, ἀκριβῶς διὰ τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἐπίδειξιν.

ΒΙΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. ἀναγνώστρια ἡμῶν αἰ δυνάμεναι νὰ παρασχωσιν ἡμῖν πληροφορίας περὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν, αἵτινες διέπρεψαν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καλιγγευσίας εἴτε ὡς διδάσκαλοι, εἴτε ὡς μητέρες ἢ ἡρωίδες ἢ συγγραφεῖς, νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν σχετικὰς σημειώσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου αὐτῶν βίου, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν, πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» καὶ τῇ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθησομένῳ μετέπειτα λευκώματι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητεῖται ἡ εἰκὼν τῆς αἰοδίμου Ἐλένης Πιπταδάκη, τῆς Ἀ' διευθυντρίας τοῦ Ἀρσακείου Παρθενωγωγείου.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κρέας ρουλώ. Κόπτετε ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ βοείου κρέατος λωρίδας πάχους 1)2 δακτύλου μήκους δὲ καὶ πλάτους, οἷου θέλετε, πάντοτε ὁμοῦς ἀρκετὰς ὅπως ἀναδιπλωθῶσι περὶ ἑαυτὰς. εὐτε ἰδιαίτερος τυρὶ τῶν μακαρονίων, τὸ ὅποιον ἀναμιγνύετε μὲ μικρὰ τεμάχια λαοδία μὲ ψιλοκομμένον μαϊντανό, καὶ ἐπίσης εἰς λεπτά τεμάχια σκόροδον, μὲ γαλέταν κοπανισμένην μὲ ὀλίγον φλοῖον πορτοκαλίου, ἄλας καὶ πέπερι. Λαμβάνετε ἐκ τοῦ μίγματος τούτου,

ἐπιστρώνετε δι' αὐτοῦ τὰς φέτας τοῦ κρέατος, τὰς τυλίσσετε περὶ ἑαυτὰς, τὰς δένετε μὲ ὀλίγον σπάγγον καὶ τὰς τηγνίζετε μὲ βούτυρον. Ἰδιαίτερος εἰτοιμάζεται, ὡς συνήθως, σάλτσαν μὲ ντομάταν, λεπτοκομμένα κρόμμυκα, καὶ βούτυρον, θέτετε ἐν αὐτῇ τὰς ρουλώ σας τοῦ κρέατος, προσθέτετε ἐν ποτήριον οἴνου ἀρρητινωτοῦ καὶ ἀφίετε νὰ βρασῶσιν ἐπὶ ἐλαφρῶς πυρᾶς. Εἶναι φαγητόν γευστικώτατον καὶ ὀρεκτικόν.

Γλυκίσμα τῆς ἐποχῆς. Λαμβάνετε θσην δόσιν θέλετε μυζήθρας φρέσχιας ἀναλάτου. Ζυμώνετε αὐτὴν μὲ πέντε ἢ ἕξ αὐγά, προσθέτετε καὶ ὀλίγην λεπτήν ζάχαριν καὶ κανέλλαν. Ζυμώνετε ἰδιαίτερος ὀλίγην ζύμην, εἰς ἣν προσθέτετε ὀλίγον ζέον βούτυρον καὶ ἐν φόν, δι' αὐτῆς ἀνοίγετε φύλλον ὄχι πολὺ λεπτόν, τὸ ὅποιον κόπτετε εἰς στρογγύλα τεμάχια εἴτε διὰ φόρμας, εἴτε διὰ ποτηρίου τοῦ οἴνου. Λαμβάνετε ἐκ τοῦ ὄχι παρειασμένου τυροῦ σας ἀναλόγους δόσεις, θέτετε ἐντὸς τῶν στρογγύλων τεμαχίων τοῦ φύλλου, ἀνεγείρετε τὰ φύλλα ἐκ τῶν ἄκρων, σχηματίζετε διὰ πτυχῶν εἶδος περιθωρίου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀποίου φαίνεται ὁ τυρός. Στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ἄφου ἐψηθῶσιν, ἐπιπάσσετε μὲ ὀλίγην ζάχαριν καὶ κανέλλαν, καὶ σερβίρετε θερμὰ εἰς τὴν τράπεζαν.

ΣΥΜΒΟΥΔΗ

Κατὰ τῶν ἐκ πάχους κηλίδων τῶν μεταξίνων φορεμάτων. Δυσκόλως καθαρίζεται τὰς διὰ βενζίνης τὰς ἐπὶ μεταξίνων ὑφάσματος κηλίδας, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ποσὸς ἴχνη. Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ζυστε ἐπιμελῶς διὰ μαχαιριδίου τὴν παχεῖαν κηλίδαν. Μετὰ ταῦτα ἐξαπλοῦτε τὸ κηλιδωθὲν ὑφάσμα ἐπὶ σανίδος καὶ καλύπτετε τὴν κηλίδαν διὰ κρητίδος (κιμωλίας) εἰς λεπτοτάτην κόνιν ἐπ' αὐτῆς θέτετε ἀπορροφητικὸν χάρτιν (στυπόχαρτο) καὶ σιδηρώνετε ἐπὶ τοῦ χάρτου διὰ θερμοῦ σιδήρου. Τὸ ὑπολειφθέν ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος πάχος διαλύεται, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς κρητίδος, ἢ ἀποστεγνώνει πάραυτα ὁ ἀπορροφητικὸς χάρτης.

ΠΑΓΩΤΑ ΑΚΡΙΒΟΠΟΥΛΟΥ

Ζωογόνα, δροσερά, γευστικώτατα ἐνεκαίνισαν τὴν τοῦ θέρους ἔφειν τὰ παγωτὰ τοῦ ἀρχαιοτάτου τῶν Ἀθηνῶν ζαχαροπλαστείου τοῦ κ. Σταύρου Ἀκριβοπούλου. Μόνον ὁ κ. Ἀκριβοπούλος κατόρθωσε νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τόσα ἔτη φανατικὰς πελατίδας τοῦ Ζαχαροπλαστείου τοῦ τὰς ἐκλεκτοτέρας οἰκογενείας τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μας, καὶ μόνος κατέχει τὸ μυστήριον τῆς γλυκειᾶς τέχνης του εἰς βαθμόν, ὥστε ὁ ἄπαξ γευόμενος τῶν γλυκισμάτων, τῶν λιχωρίων, τῶν κομφέτων, τῶν παγωτῶν του, νὰ μὴ εἰσέρχηται ποτὲ πλέον εἰς ἄλλο ζαχαροπλαστεῖον.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σαρλέ, ἐλάμβανον παρὰ τῆς ἀστυνομίας τὴν ἐντολήν νὰ τὸ ἀναλύσω.

— Γεῦσθι, ὅλα αὐτὰ, ἐψιθύρισεν ὁ ἄθλιος ἐν προφανεῖ ἀγωνία. Πάντες οὗτοι ἐπιδοκῶσιν τὴν καταστροφὴν μου, ὠθοῦμενοι ὑπὸ ἰδιοτελῶν ὄλων λόγων.

Ὁ Γεώργιος τότε ὠρρότερος τοῦ ἀδελφοῦ του ἠγέρθη καὶ ἔνευσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ.

Πάντες ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς.

— Ἰωάννη, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ φωνὴν ἀσθενεστέρην πνοῆς, μὴ μακτικοποιεῖς ἀρνούμενος. Μετανόησον. . . Καὶ σπογγίζων μετ' ἀγῶνος τὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου του καταρρέοντα ψυχρὸν ἰδρώτα, προσέθηκε :

— Κατηραμένος ὁ οἶκος τοῦ Μονμάγερ, τρισκατηραμένος. Ὁ ἀδελφὸς καταγγέλλων τὸν ἀδελφόν ! ! οἶα φοίχη καὶ δόνη !

— Ἐγὼ ἐν τούτοις ἔπραξα τὸ καθήκόν μου ! πρὸ μιᾶς ὥρας σοὶ περεῖγον πᾶν μέσον σωτηρίας. Δὲν ἠθέλησας νὰ ἐπωφεληθῆς. Θὰ ὑποστῆς λοιπὸν τὴν δικαίως ἐπιβληθησομένην σοι τιμωρίαν. Ἐγὼ ! ὁ ἀδελφός σου, Γεώργιος δὲ Μονμάγερ σὲ κατηγορῶ ὡς δολοφόνον τοῦ Βουρέυ. Ἐγὼρίζον τὸ προμελετηθὲν σχέδιον τοῦ ἐγκλήματός σου καὶ ἔπραξα ὅ,τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν, ἵνα σὲ ἀποτρέψω τῆς διαπράξεως τοῦ κακοῦ, χωρὶς ὁμοῦ καὶ νὰ σὲ μεταπεισῶ. Σὲ εἶδον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀπειμακρύνθης τοῦ ἐργαστασίου πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ ἐγκλήματος, ὡς σὲ εἶδον μετὰ τὴν ἐπιτέλειαν αὐτοῦ μὲ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος τοῦ Βουρέυ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδύματων. Δὲν μοὶ ἀπέκρυψας τὴν πρᾶξίν σου. Τούναντίον βωολόγησας αὐτὴν πάραυτα. Σὲ κατηγορῶ λοιπὸν ὡς δολοφόν τοῦ Βουρέυ, καὶ ὡς κλέπτην τῶν πενήκοντα χιλιάδων φρ., ἅτινα ἔθαψες εἰς τὸ ἀπέξηραμμένον ἐκεῖνο φέαρ. Πλὴν τούτου σὲ εἶδον καὶ ἐγὼ ρίπτοντα τὸ δηλητήριον εἰς τὸ ποτήριον τῆς Κλαυδίνης. Σὲ κατηγορῶ λοιπὸν δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀάνθρωπα ἐγκλήματά σου, ἐγὼ ὁ ἀδελφός σου. Καὶ τώρα, προσέθηκέν ἀσθμαίνων, ἠκούσατε ὅλοι τὴν μαρτυρίαν μου, ὁ γραμματεὺς ἐκράτησε τακτικὴν σειρὰν ; διότι αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν

λίαν ἐξηντημένον, αἰσθάνομαι ὅτι ἔφθασα τέλος εἰς τὸ τέρμα, εἶπε πῖπτων ἐπὶ τῆς ἕδρας του ἀναίσθητος.

Ἡ Λουκιανὴ ἔσπευσε νὰ παράσχῃ αὐτῷ βοήθειαν καὶ ἡ Κλαυδίνη δ' αὐτὴ μεθ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐπλησίασε κλαίουσα.

Ὁ Μονμάγερ ἐδράξατο τῆς γενικῆς συγκινήσεως καὶ τῆς πρὸς τὸν Γεώργιον συγκεντρώσεως τῆς προσοχῆς πάντων ὅπως δραπέτευση. Δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη πρὸ τοῦ παραθύρου, ἤθελε δὲ ἴσως ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του, ἐὰν ὁ Κουρλάνδος δὲν ἤρπαζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὁσφύς δι' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων καὶ ἐπανεφέρειν αὐτὸν εἰς τὴν προτέραν του θέσιν.

Ὁ Γεώργιος ἐν τῷ μεταξύ ἀνέφιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καταβαλὼν ὑστάτην προσπάθειαν ἠρώτησεν ἀσθενῶς : — Μήπως εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογράψω ὅσα εἶπον ;

Ὁ δικαστὴς κατένευσε, τείνων αὐτῷ τὴν γραφίδα καὶ τὸ σχετικὸν τῆς καταθεσεῶς του ἔγγραφον. Οὗτος ὑπέγραψεν, ἀφῆκε τὸν κάλαμον νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν του καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος. Ὁ ταλαίπωρος νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνῆξῃ εἰς τὴν ὑστάτην ταύτην συγκίνησιν. Ἄφου ἐλάφρυνε τὴν συνείδησίν του, ἀφού ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκόν του ἐξέπνευσεν.

Ἡ Κλαυδίνη καὶ ἡ Λουκιανὴ ἐγονάτισαν καὶ ἤρχισαν προσευχόμεναι πρὸς τὸν νεκρόν, χύνουσαι ἐν ταυτῷ θερμώτατα δακρυά. Ἀμφοτέραι ὑπῆρξαν διὰ τὸν βίον τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἀκτῆς φωτεινῆς ζωογόνου ἡλίου.

Ἡ τραγικὴ αὕτη λύσις δὲν ἠμπόδισε τὸν δικαστὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του.

Μονμάγερ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἔνοχον, θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ εἰς Βερσαλλίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀθλίου ὑγράνθησαν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ. Ἡ ἰδέα ὅτι ἔχανε διὰ παντὸς τὴν Λουκιανὴν, ἐκεῖνην, ἣν τόσον παραφόρως εἶχεν ἀγαπήσει, ὑπῆρξε τρομερὰ καὶ ἀπελπιστικὴ.

(ἀκολουθεῖ)